

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, dne 9. septembra 1933.

Številka 18

Evangelij štiri- najste pobinkoš- ne nedelje

Mt 6, 24-34.

Tisti čas je rekel Jezus:

Nihče ne more služiti dveh gospodoma: ali bo namreč enega sovražil in drugega ljubil, ali se bo enega držal in drugega zaničeval.

Ne morete služiti Bogu in mamonu.

Zato vam pravim:

Ne bodite v skrbih za svoje življenje, kaj boste jedli, tudi ne za svoje telo, kaj boste oblekli.

Ali ni življenje več ko jed in telo več ko obleka?

Poglejte ptice pod nebom: ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice, in vaš nebeški Oče jih živi. Ali niste vi veliko več vredni ko one?

Kdo izmed vas pa more s svojo skrbjo dodati svoji postavi en komolec?

In za obleko kaj ste v skrbih?

Poglejte lilije na polju, kako rastejo; ne trudijo se in ne predejo, a povem vam, da se še Salomon v vsem svojem sijaju ni oblačil kakor katera izmed njih.

Če pa travo na polju, ki danes stoji in se jutri v peč vrže, Bog tako oblači, ne bo li mnogo bolj vas, maloverni?

Ne skrbite torej in ne povprašujte: "Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali s čim se bomo oblekli?" Zakaj po vsem tem povprašujejo pagani. Saj ve vaš nebeški Oče, da vsega tega potrebujete. Išcite najprej božjega kralje-

stva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo.

Ne skrbite torej za jutri; jutrišnji dan bo imel skrb sam zase; zadosti je dnevu njegova lastna težava.

Sveti Ignacij iz Lojole nam v svojih slovityh Duhovnih vajah posebno nazorno kaže oba gospoda, Boga in Satana.

Mojstrsko riše Satana, kako zbira razpošilja po svetu, jim daje naročila in navodila, kako naj se obnašajo, in ne pozablja nobenega kraja in nobenega posameznega človeka, vse bi rad zase pridobil.

Podobno zbira svoje prijatelje ljubeznjivi kralj Kristus, poučuje jih, daje jim pravice in oblasti in jim natančno dopoveduje, kako naj se obnašajo, da bodo rešili sebe in še mnoge druge.

Večen je v človeški družbi boj med dobrim in zlim!

Pa tudi v posameznem človekem srečujemo se mora do dobrega izdijati in ne bo ponehal popolnoma do zadnjega vzdihljaja.

Kateremu gospodu torej služiš, od njega pričakuj tudi plačila. To je čisto naravno. Od Boga božjega in od Satana satanovega plačila.

V primeri s tem bojem so malenkost vsi drugi boji, vključeno skrb za vsakdanje življenje, kakor govori današnji evangelij.

Evangeljska misel: In Ti, kateremu gospodu služiš, Bogu ali Satanu?

Cerkveni kalendar

10. september — tirinajsta pobinkoštna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 250, po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

11. september — ponedeljek — spomin svetih bratov Prota in Hijačinta, sužnjev svete Eugenijske, ki sta bila za časa cesarja Galie-

na zaradi stanovitne vere v Kristusa najprej bičana in nato obglavljena.

12. september — torek — spomin Marijinega imena, ki ga je bil ukazal praznovati papež Inocenc XI. v spomin prevesele zmage krščanskega sveta nad Turki, ki so leta 1683 s strahovito premočjo oblegli mesto Dunaj. To vsem človeškim računom in pričakovanju nasprotno rešitev dunajskega mesta in vse krščanske Evrope, na današnji dan 12. septembra 1683. so splošno smatrali za izredno Marijino pomoč, o čemer še danes govorijo slovenske narodne pesmi. Na ogromne šestdnevne dvestopetdesetletne spominske svečanosti se je že 7. septembra zbralo na Dunaju četrtilijona zborovalcev iz vse Evrope.

13. september — sredo — spomin svetega mučenca Filipa, bivšega rimskega guvernerja ali cesarskega namestnika v Egiptu, ki ga je dal obglaviti njegov naslednik Terencij zaradi stanovitne vere v Kristusa.

14. september — četrtek — spomin povišanja Kristusovega križa.

15. september — petek — spomin sedmerih Marijinih žalosti.

16. september — sobota — spomin svete češke kneginje Ljudmille. Kakor pripovedujejo ne povsem zanesljivi zgodovinski viri jo je krstil leta 874 sveti nadškof Metod hkrati z vso češko knežjo družino. Zaradi njene dobrotljivosti so jo imenovali mater ubogih, podporo hromih, oko slepih in varihinjo vdov in sirot. Dne 15. septembra 921 jo je dala zadaviti kneginja Dragomira, vdova njenega vnuka Vratislava.

Cerkvena kronika

Zakrament svetega zakona so sklenili: Otilija Kavčič in Jožef Škabar, Gizela Godnič in Stanislav Stantič. Vsem želimo obilo sreče.

Zakrament svetega krsta je prejel Bruno Merlak, katere-
mu ravno tako želimo vse naj-
boljše.

Katekizem

Zaradi premalega prostora
mora danes žal izostati ka-
tekizem za naše male.

Če je še ne zna, nauči ma-
ti, oče te dni svojega mal-
čka molitve k angelu varu-
hu, kakor jo molijo gotovo
vsi slovenski otroci v domo-
vini.

Takole naj moli:
Sveti angel, varuh moj,
bodi vedno ti z menoj!
Stoj mi moč in dan na strani,
vsega hudega me brani!
Prav pristrčno prosim te,
varuj me in vodi me. Amen.

Prihodnja številka Našega
duhovnega življenja pa bo
povedala kaj več o naših an-
gelih varuhih.

KRISTUSOV KRIŽ

Smrtno kazen na križu so
poznali razni stari narodi:
Rimljani, Grki, Sirci, Egipčar-
ni, Perzijci, itd.

Niso pa poznali križanja
Judje, ki so svoje zločince na-
vadno s kamenjem do smrti
pobili. V znamenje posebne-
ga zaničevanja so njihova
mrtva trupla sicer obesili še
na kol, kar pa je pomenilo
bolj zaničevanje kakor ka-
zen.

Pomniti je zato, da je ob-
sodil Jezusa rimski sodnik,
secarski namestnik Poncij Pi-
lat.

Pri Rimljanih pa smrt na
križu ni bila redka. V Rimu
samem je sicer niso rabili ta-
ko pogosto, pač pa v provin-
ci, v podjarmljenih deželah.
Ko je kmalu po smrti Heroda
Velikega, kako leto po Je-

zusovem rojstvu, nastal na
Judovskem upor, pove zgodo-
vina, da je dal Kvintilij Var,
tedanji cesarski namestnik
pribiti na križ kakih dva ti-
soč upornikov. In ko se je le-
ta 70. po Kristusu bližalo kon-
cu strahotno obleganje jeru-
zalemskega mesta, pripovedu-
je judovski zgodovinar Jožef
Flavij, da so oblegalci vse ti-
ste, ki so vsled neznosnega
gladu uhajali iz mesta, pred
mestnim obzidjem in pred oč-
mi njihovih rojakov prekruto
mučili, tako da jih je bi-
lo kakšen dan po petsto na
enkrat pribitih na križ.

Rabili pa so za križanje
štiri vrste križev.

Najbolj navaden se zdi, da
je bil križ v obliki velike čr-
ke T.

Kristusov križ je imel obli-
ko, kakor jo splošno pozna-
mo. Tako pripovedujejo vsa
stara izročila.

Apostol Andrej je bil usmr-
čen na križu oblike velike čr-
ke X. Zato pravimo temu kri-
žu tudi Andrejev križ.

Četrta priprava za križa-
nje pravzaprav ni bil križ,
marveč močan kol, na katere-
ga so pribili obsojencu roke
in noge.

Tudi je bil Kristusov križ
mnogo manjši, kakor na splo-
šno mislimo.

Rimski križi so bili redno
toliko visoki, da je prišlo ob-
sojenčevo truplo dober čevelj,
to je niti pol metra nad zem-
ljo.

Nadalje je bila pritrjena
na rimske križe deščica, na
katero se je mogel obsojenec
nekoliko nasloniti. Sicer bi
teža telesa lahko raztrgala
roke, telo bi se snelo s križa
in padlo po tleh. Iz istega
vzroka tudi obsojenčevih rok
navadno niso samo pribili na

križ, marveč so jih tudi pri-
vezali na prečni les križa.

Včasih je tako kdo po dva
dni ali še dalje visel na kri-
žu predno je izdihnil.

Križ sam so Rimljani na-
vadno pokopali z obsojenče-
vim truplom vred ali v nepo-
srednji njegovi bližini.

Morali pa so obsojenci sa-
mi nesti vsak svoj križ iz kra-
ja obsodbe na morišče. Kazen
sama je bila izrečena nava-
dno takoj po obsodbi. Za Je-
zusa računajo, da je bil po
obsodbi še kaki dve uri zaprt,
da so mu naredili križ, do-
bojnika gotovo že preje pri-
pravljena, ker je bila njuna
obsodba gotova, in tudi čas
sodbe in čas kazni že preje
določen.

Svoj križ je nesel Jezus ka-
kih tisoč metrov daleč. Raje
kaj manj kakor več. Iz Hero-
dove kraljevske palače, kjer
je Poncij Pilat stanoval, do
Golgotе (Judje so rekli Gul-
gota) ali Kalvarije, že izven
mestnega obzidja.

Težak računajo, da je bil
Kristusov križ 20 do 25 ki-
logramov.

Iz kakšne vrste lesa da je
bil narejen ni več mogoče u-
gotoviti.

Obsojencem so navadno o-
besili na vrat belo tablico, na
kateri je bilo na kratko za-
pisano, zakaj da so zaslužili
smrt. Včasih je nosil tablico
s sodnim rekom tudi kdo
drugi. Poleg tega je bil v
sprevodu redno klicar, ki je
mimoidočim v svarilen zgled,
glasno oznanjal vzrok smrtne
obsodbe.

Ko je bilo križanje kon-
čano, so obesili ali pribili ta-
blico s sodnim rekom nad ob-
sojenčevo glavo, da so vsi mi-
moidoči vedeli, zakaj da je bil
križani vreden smrti. Vse

smrtne obsodbe so namreč izvrševali Rimljani javno, najraje na prav prometnih krajih, da je kolikor mogoče veliko ljudi obsojenčevo trpljenje videlo in se balo podobne kazni.

Znano je, da je bil napisan na beli tablici, ki so jo nesli pred Jezusom in pribili pozneje nad njegovo glavo, sodni rek ali vzrok obsodbe: Jezus Nazarenčan, judovski kralj. Kar je bilo zapisano v treh jezikih: latinsko, grško in hebrejsko. Latinsko: Jesus Nasarenus, rex Iudeorum. Od tod kratica I.N.R.I. Grško in hebrejsko seveda v njihovi pisavi, ki bi se prepisala na slovensko: Iezús ho Nazoora- ios, ho bazilevs toon Iudaioon, oziroma hebrejsko: Jehošua zirjot hamelek hajehudin.

Med sodno obravnavo je Pilat opetovano izjavil, da ne najde nad tem človekom nobene krivde, to je da ni nobene rimske postave, po kateri bi ga mogel kaznovati. Toda ni se smel preveč zameriti judovskim prvakom, ki

ga že tako niso marali. Tako je prišlo do na zgornji način ugotovljene Jezusove krivde, zaradi katere je moral umreti.

Judovski prvaki od veselja da bo Jezus vendarle obsojen niti pazili niso na sodni rek. Šele ko je bila deščica s sodnim rekom že pribita nad glavo križanega Jezusa, in so se ljudje zgledovali radi napisu, je odšlo nekaj judovskih prvakov do Pilata, češ "Nikar ne piši: Judovski kralj, ampak da je on trdil: Judovski kralj sem". Pilat pa je bil očitno razburjen zaradi te nagle sodbe in izsiljene obsodbe, zamahnil je z roko in nejevoljno dejal: "Kar sem pisal, sem pisal!"

Tekom sledečega skoro tristoletnega uradnega preganjanja krščanstva po vsej rimski državi, so bila onečassčena seveda tudi sveta mesta. Sam Kristusov križ je bil izgubljen. Šele tristo let po čim sta bila križa za oba razneje ga je spet našla sveta Helena, mati cesarja Konstantina Velikega.

Leta 614 je prišlo jeruzalemsko mesto spet pod oblast poganjskega cesarja, Perzijca Chosroa. Z njim tudi Kristusov križ, ki je bil hranjen v cerkvi božjega groba v Jeruzalemu.

Štirinajst let pozneje je krščanski cesar Heraklij premagal Perzijca Chosroa in stavil kot prvi mirovni pogoj takojšnjo vrnitev Kristusovega križa.

14. septembra leta 629 je bil potem Kristusov križ spet slovesno prenešen v Jeruzalem. Ta dan Cerkev še danes slavi kot praznik Povišanja svetega križa, dočim praznuje dne 3. maja vsako leto praznik Najdenja svetega križa, to je spomin na veseli dogodek, ko je sveta Helena križ Gospodov po toliko sto letih spet našla.

Danes hranita večje dele Jezusovega križa cerkev božjega groba v Jeruzalemu in cerkev svetega križa v Rimu, manjše relikvije Kristusovega križa pa ima mnogo cerkva in privatnikov po vsem krščanskem svetu.

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

Priznati je treba, ginja je bil ta prizor, a občinstvo, ki je videlo, da se započeta igra nič ne razvija je postalo nepotrpežljivo in je začelo vpiti: "Igrajte! Komedijo hočemo! Komedijo!"

Vse vpitje je bilo zaman, ker mesto da bi nadaljevale z igro, so lutke podvojile hrup in svoje vzklike veselja in naloživši Storžka na ramena, so ga nesle v slovesnem sprevodu v ospredje odra, kjer so žarele prikrite luči.

Tedaj se je pojavil na odru lutkar, tako grd možanec, da bi se ga ustrašil ob samem pogledu. Imel je brado, črno ko packa na popirju in tako dolgo, da mu je valovila od brade do tal; dovolj je povedano, če rečem: ko je hodil, je stopal nanjo. Njegova usta so bila široka ko žekno in oči — dva črepa z rdečo lučjo od znotraj, v rokah pa mu je pokal velik bič, spleten iz kač in lisičjega repa.

Ob nenadnem lutkarjevem

nastopu je trušč potihnil tako, da bi slišal muho leteti. Prestrašene lutke, moški in ženske, so se tresli ko listi na trepetliki.

"Kaj pa si prišel delat zmedo in kolobocijo v moje gledališče?" je vprašal lutkar Storžka z votlim glasom — bil je močno nahoden.

"Verjemite mi, blagorodni gospod, da nisem jaz kriv!.."

"Že dobro! Zvešer obračunava."

Res, po končani igri se je

kjer si je pripravil lepega mrkača, ki se je vrtel lepo nadevan na ražnju. Ker ni imel dovolj drv, da bi ga pošteno spekel, je poklical Harlekina in Pulcinelo in jima ukazal:

“Prinesita mi onega lese-njaka, na žeblju dobita obešenega. Zdi se mi, da je na-pravljen iz prav suhega le-sa in sem gotov, da bo dal najlepši plamen za mojo ku-ho, ko ga vržem na ogenj.”

Harlekin in Pulcinela sta se skoneč obotavljala, a en sam gospodarjev pogled ju je prestrašil in ubogala sta in čez malo časa sta se vrnila v kuhinjo in prinesla v na-ročju ubogega Storžka, ki se je zvijal kakor jegulja na suhem in obupno klical:

“Očka moj, rešite me! Nočem še umreti, nočem še umreti!”

XI.

Ogenjžrl kihne in prizanese Storžku, ki potem reši smrti prijatelja Harlekina.

Lutkar Ogenjžrl (tako mu je bilo ime) je izgledal res grozno — kaj bi zanikal — posebno radi one črne brade, ki mu je pokrivala kakor

“Kaj pa si prišel delat zmedo in kolobocijo v moje gledališče?” je vprašal lutkar Storžka z votlim glasom — bil je močno nahoden.

predpasnik oprsje in noge, a v svojem sreču pa le ni bil hudoben človek. Ko so mu prinesli ubogega Storžka in je videl, kako brea na vse žive in mrtve in kriči: “Nočem umreti! Nočem še umreti!”, ga je zgrabilo in ganilo in, dasi se je dolgo zadrževal, končno je ni mogel drugače in je kaj zvočno — kihnil.

“Bog pomagaj!” je želel Storžek, dasi takrat še ni vedel, da voščilo ni več moderno, če kdo kihne.

“Bog lonaj! In tvoj oče in tvoja mati sta še živa?” je vprašal Ogenjžrl.

“Očka je, mame pa nisem nikoli poznal.”

“Kdo ve, kako žalosten bi bil tvoj stari oče, če bi te vrgel na žreče oglje! Ubogi starček, smili se mi!... Ačih, ačih, ačih...” je znova trikrat kihnil, da se je kar vse zamajalo.

“Bog pomagaj!” je želel Storžek.

“Bog lonaj! Sicer sem tu di jaz pomilovanja vreden, ker, kakor vidiš, nimam več drv, da bi mogel do dobrega speči mrkača na ražnju, in ti kar je res, je res, bi mi v tem slučaju prav prišel. A sedaj sem ginjen in se te usmilim. Namesto tebe naložim na oglje pod raženj kako lutko iz moje gledališke družbe...”

Slovenska gostilna

Garmendia 4879

VOLK in COLJA

Krojačnica Gorica

Avda. del Campo 1080

U. T. 59 - 3102

Vsakovrstno blago na izbiro

MAURIČ in LEBAN

Slovenska krojačnica

SEBASTIJAN MOZETIČ

Osorio 5025

Vse moške potrebščine

Slovenska gostilna

ŽIVEC EMILIO

Osorio 5085

ženitovanjske gostije

Vsa stavbena dela

Specijalist za armiran beton

FRAN ŠTEKER

Zamudilo 2380

Najstarejša slovenska trgovina jestvin v Buenos Airesu

Yerua 5087-89

Vse, najboljše, sveže, dostavljamo tudi na dom.

Zimsko in letno perilo

Fine srajce po meri

Avalos 248 — La Paternal

IVAN KASTELIC

SLOVENSKA GOSTILNA

Avenida San Martin 2805

ANTON ANDERLIČ

Slovenska gostilna

Warnes 2113

Mrzla jedila, kegljišče, balini

KARLO NEMEC

Trgovina jestvin

MOČNIK IVAN

Sapaleri 2699

U. T. 59 Paternal 0467

Slovenska brivnica na Paternalu “LA ESTRELLA”

Osorio 5097

JOSIP KALINGAR